

VRÁŤTE SA DO SVETA PERCYHO JACKSONA

APOLÓNOV PÁD

NEROVA PEVNOSŤ

RICK
RIORDAN

FRAGMENT

Apolónov pád 5 Nerova pevnosť

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan

Apolónov pád 5 – Nerova pevnosť – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

APOLÓNOV PÁD

NEROVA PEVNOST

Napísal Rick Riordan

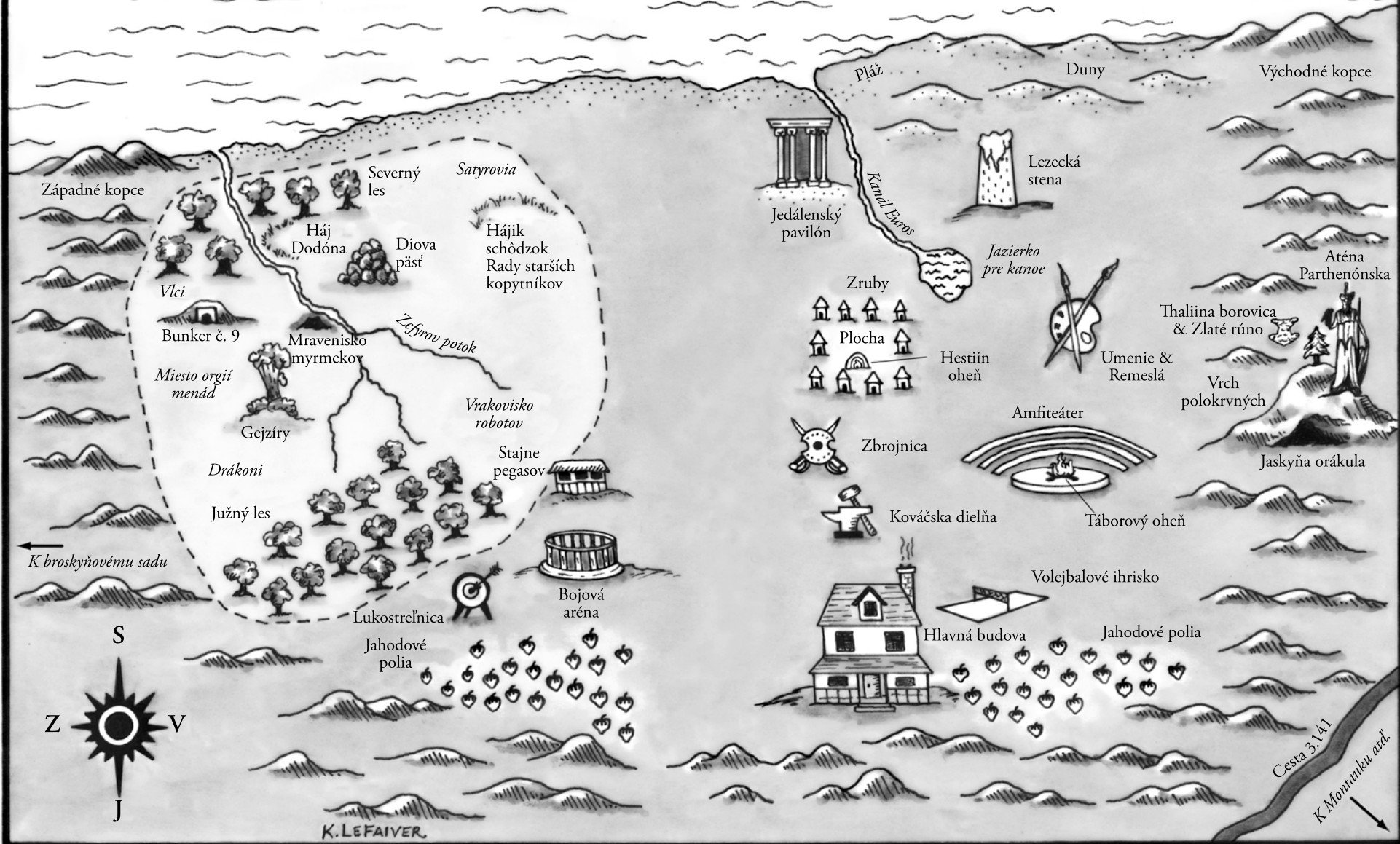
FRAGMENT

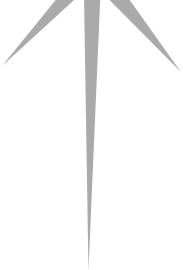
Pre Becky.

Každé putovanie ma privedie k tebe domov.

TÁBOR POLOKRVNÝCH

ZÁLIV LONG ISLAND

1

Pohodová jazda...

Keby nebolo hada v obleku

a smradlavých topánok

KEĎ PRECHÁDZATE CEZ WASHINGTON, nikdy nemôžete vylúčiť, že uvidíte zopár hadov v ľudskom oblečení. No keď na hlavnej stanici pristúpil do nášho vlaku dvojhlavý štrkáč, poriadne ma to vyviedlo z miery.

To stvorenie v modrom hodvábnom obleku sa navlieklo do rukávov a nohavíc tak, že to pripomínalo ľudské končatiny. Z goliera na košeli vykúkali dve hlavy ako zdvojený periskop. Pohybovalo sa to pozoruhodne ladne, hoci to vlastne bolo niečo ako prerastené zvieratko vytvorené z balónikov. Usadilo sa na druhej strane vozňa rovno oproti nám.

Ostatní cestujúci si ho nevšímali. Vnímanie im určite zahalila hmla, videli len obyčajného pasažiera. Had sa správal celkom pokojne. Dokonca sa na nás ani nedíval. Ktovie, mohla to byť len bežná príšerka na ceste z práce domov.

A predsa som si nemohol byť istý...

„Nechcem ťa strašiť...“ šepol som Meg.

„Psst,“ zahriakla ma.

Meg brala pravidlá vozňa s tichým režimom vážne. Odkedy sme nastúpili, vo vozni sa ozývalo najmä jej syčanie, zakaždým keď som niečo povedal, kýchol alebo si odkašľal.

„Je tu nejaká obluda,“ nedal som sa.

Zdvihla zrak od propagačného časopisu železničnej spoločnosti Amtrak a nadvihla obočie nad mačacími okuliarmi s falošnými kamienkami. *Kde?*

Bradou som kývol smerom k hadiemu tvorovi. Len čo vlak vyšiel zo stanice, jeho ľavá hlava sa neprítomne zadívala z okna. Pravá popíjala rozoklaným jazykom vodu z fľaše, ktorú si pridržovala skrúteným telom vytŕčajúcim z rukáva.

„Je to *amfisbéna*,“ šepol som a dodal na vysvetlenie, „had s hlavami na obidvoch koncoch tela.“

Meg sa zamračila a potom mykla plecami, čo som si vysvetlil ako: *vyzerá celkom mierumilovne*. A znovu sa zahĺbila do čítania.

Rád by som jej oponoval, no zdržal som sa. Najmä preto, aby na mňa znovu nezasyčala.

Nemohol som Meg vyčítať, že chce pokojne cestovať. Veď minulý týždeň sme bojovali so svorkou divých kentaurov v Kansase, stretli sa s besným vyhladnutým duchom pri najväčšej vidličke na svete v Springfiede v Missouri (nestihol som si spraviť ani selfie) a utekali pred dvoma modrými kentuckými drákonmi na pretekárskej dráhe Churchill Dows. Po tom všetkom dvojhlavý had v obleku pôsobil neškodne – nebol dôvod na paniku. Zatiaľ nás vôbec neobťažoval.

Pokúšal som sa uvoľniť.

Meg mala nos zaborený do časopisu, hltala článok o možnostiach záhradkárčenia v meste. Za tých pár mesiacov, čo sme boli

spolu, moja mladá spoločníčka podrástla, ale ešte vždy bola dosť skladná, takže si nohy vo vysokých červených teniskách mohla pohodlne oprieť o sedadlo naproti. Chcem povedať, pohodlné to bolo *pre ňu*, nie pre mňa ani pre ostatných cestujúcich. Neprezula sa odvtedy, čo sme upaľovali po pretekárskej dráhe, a tie jej tenisky vyzerali a smrdeli ako konský zadok.

Aspoňže sa prezliekla z roztrhaných zelených šiat do lacných riflí a zeleného trička s nápisom UNICORNES IMPERANT!, ktorú si kúpila v darčekom obchode v Táboře Jupiter.

Vlasy zostrihnuté na páža sa jej predĺžili, na brade jej vyskočil červený pupák, takže už nepôsobila ako zo škôlky. Vyzerala skoro na svoj vek: na šiestacku vstupujúcu do pekla zvaného puberta.

Tento postreh som s ňou radšej nerozoberal. V prvom rade som mal čo robiť s vlastným akné. A potom, mohla by sa naštváť a ako moja veliteľka mi prikázať, nech vyskočím z okna. Nezostávalo by mi nič iné, len ju poslúchnuť.

Vlak sa rútil washingtonskými predmestiami. Neskoré popoludňajšie slnko prebleskovalo medzi budovami ako lampa starej filmovej premietačky. Bol to nádherný denný čas, bohovi slnka by sa pomaly končila zmena, mieril by do starých stajní zaparkovať kočiar a potom by sa vrátil do svojho paláca s pohárom nektáru, aby sa ponoril do novej série seriálu *Pravá olympská bohynia*.

To mi nehrozilo. Mal som rozhegané sedadlo vo vlaku a miesto seriálu som sa mohol celé hodiny dívať na Megine smradľavé tenisky.

Amfibéna na druhom konci vozňa sa nesprávala vôbec podozriivo... pokiaľ sa za akt agresie nepokladá chlípajúce vody z nerecyklovateľnej fľaše.

Tak prečo sa mi ježili vlasy na zátylku?

Fučal som ako pes a nemohol som si s tým poradiť. Na sedadle pri okne som sa cítil stiesnene.

Možno som bol nervózny z toho, čo nás čaká v New Yorku. Po šiestich mesiacoch v tomto biednom smrteľnom tele som sa blížil do finále.

S Meg sme sa prepotáčali cez celé Spojené štáty a zase naspäť. Vyslobodili sme prastaré orákulá, premohli množstvo oblúd a vytrpeli si neskutočné hrôzy americkej verejnej dopravy. Nakoniec po mnohých tragédiách sme v tábore Jupiter zvíťazili nad dvoma diabolskými imperátormi triumvirátu Commodom a Caligulom.

To najhoršie však malo ešte len prísť.

Mierili sme späť tam, kde sa naše problémy začali – na Manhattan, na základňu Nera Claudia Caesara, Meginho odporného nevlastného otca a môjho najneoblúbenejšieho hráča na husliach. A keby sa nám ho aj podarilo nejako poraziť, v pozadí sa skrývala ešte zákernejšia hrozba: moja arcinemesis Pythón, ktorý sa uhniesdil v mojej posvätnnej veštiarni v Delfách, akoby to bolo lacné ubytovanie cez Airbnb.

V nasledujúcich niekoľkých dňoch týchto nepriateľov buď porazím a stanem sa opäť bohom Apolónom (pravda, ak mi to dovoľí otec Zeus), alebo zomriem v boji. Moje dni Lestera Papadopoulou sa neodvratne chýlili ku koncu.

Tak nečudo, že som sa cítil neisto a podráždene...

Pokúšal som sa sústrediť na malebný západ slnka a nevzrušovať sa nad nekonečným zoznamom toho, čo ma čaká, ani nad dvojhlavým hadom v šestnástom rade sedadiel.

Až do Philadelphie som to zvládol a nezosypal sa. Keď sme však vychádzali zo železničnej stanice, boli mi jasné dve veci: Po 1. amfispbena nevystupuje, takže to nie je pravidelná cestujúca a po 2. môj radar nebezpečnosti kvôli silnejšie ako kedykoľvek predtým.

Mal som pocit, že ma niekto *sleduje*. Po tele mi behali zimomriavky, rovnako ako tesne predtým, ako Artemis a jej Lovkyne vyskočili z krovia a prevrtali ma šípami, keď som sa s nimi hrával v lesoch na skrývačku. To bolo ešte za čias, keď sme boli so sestrou mladšie božstvá a mohli sa takto zabávať.

Odvážil som sa pozrieť na amfispbenu a takmer som vyskočil z kože. Tá potvora hľadela rovno na mňa, štyrmi žltými očkami ani nežmurkla a... začínala horieť? To nie, nie, nie, nie, nie.

Horiace oči nikdy neveštia nič dobré.

„Pusť ma,“ povedal som Meg.

„Pssst.“

„Ibaže tá obluda! Chcem sa na ňu pozrieť. Horia jej oči!“

Meg zažmurkala na pána hada. „Nie, nehoria. *Svietia*. A navyše, pokojne sedí.“

„Sedí tam podozrivo!“

Cestujúci za nami sykol: „Pssst!“

Meg na mňa zazrela s nadvihnutým obočím. *Vravela som ti to*. Ukázal som do uličky a zaškeril sa na ňu.

Prevrátila oči, rozmotala nohy, zdvihla sa a nechala ma prejsť. „Nieže sa do nej pustíš!“ vystríhala ma.

Super. Teraz budem musieť čakať, kým na mňa netvor zaútočí, a až potom sa budem môcť brániť.

Postavil som sa do uličky a prestupoval z nohy na nohu, aby mi

prestali trpnuť. Ten, kto vymyslel ľudský obehový systém, sa veľmi nevyznamenal.

Amfisbéna sa ani nepohla, no nespúšťala zo mňa oči. Zdalo sa, že je v akomsi tranze. Možno zbierala energiu na frontálny útok. Robievajú toto amfisbény?

Lovil som v pamäti, čo viem o tomto tvorovi, no veľa som o ňom nevydoloval. Rímsky spisovateľ Plínius hlásal, že nosiť mladé amfisbény okolo krku je zárukou bezpečného tehotenstva. (To mi bolo nanič.) Obliekať sa do jej kože urobí človeka príťažlivým pre potenciálnych partnerov. (Hm. Nie, ani to nepomôže.) Jej hlavy dokážu plúť jed. Aha! To bude ono. Obluda zbiera sily na dvojité projektilové chrlenie jedu vo vozni!

Čo robiť...?

Občas ma prepadávali nápor y božskej sily a schopností, no nemohol som sa spoliehať na to, že sa dostavia, práve keď ich budem potrebovať. Väčšinu času som bol iba dojímav o slabý sedemnástročný chalan.

Mohol by som si vytiahnuť z hornej poličky luk a puzdro na šípy. Zišlo by sa byť ozbrojený. No na druhej strane by to dalo jasne najavo moje nepriateľské zámery. Meg by mi asi vynadala, že to preháňam. (Prepáč, Meg, ale tie oči fakt horia, nie svietia.)

Keby som tak mal za tričkom ukrytú nejakú menšiu zbraň, napríklad dýku. Prečo nie som boh dýk?

Rozhodol som sa, že vykročím uličkou, ako keby som šiel na záchod. Ak amfisbéna zaútočí, začnem kričať. Dúfam, že Meg potom na chvíľu odloží časopis a pôjde ma zachrániť. Prinajmenšom tak vyvolám to nevyhnutné stretnutie. Pokiaľ had nič nepodnikne, no,

tak je asi naozaj neškodný. V tom prípade zájdem na záchod, veď aj tak to naozaj potrebujem.

Tackal som sa na strpnutých nohách, takže som sa nemohol tváriť akože nič. Zišlo mi na um, že si začnem pospevovať, no včas som si uvedomil, že sme v tichom vozni.

Štyri rady sedadiel od obludy. Srdce mi búchalo. Tie oči rozhodne blčali a rozhodne sa upierali na mňa. Príšera sedela neprirodzene nehybne, dokonca aj na plaza.

Dva rady. S roztrasenou bradou a spotenou tvárou bolo ťažké vyzeráť nenútene. Oblek amfísbény sa zdal byť drahý a šitý na mieru. Možno obrovité hady nemôžu nosiť konfekčné obleky. Jeho lesklá koža so žltohnedým kosoštvorcovým vzorom nevyzerala ako niečo, čo si človek oblečie na fotenie do zoznamovacej apky, ledaže by sa chcel zoznámiť so štrkáčom.

Keď sa amfísbéna pohla, myslel som, že som pripravený.

Omyl. Stvorenie vyrazilo neveriteľnou rýchlosťou a slučkou falošnej ľavej ruky mi chytilo zápästie ako do lasa. Tak ma to zaskočilo, že som nestihol ani vykriknúť. Keby ma had chcel zabiť, dávno som mŕtvy.

Namiesto toho len zosilnel stisk, pridržal ma na mieste a tlačil sa ku mne ako topiaci sa k záchrancovi.

Prehovoril tichým dvojitém syčaním, ktoré mi preniklo až do špiku kostí:

*„Hádesov syn pozná tých, čo majú hĺbku v krvi,
on môže všetkým tajnú cestu k veži prístupnú.
Nutné je pripútať sa k súperovi.“*

Rovnako rýchlo ako ma schmatol, ma znovu pustil. Po celej dĺžke tela sa mu rozvlnili svaly, akoby sa začínal variť. Vystrel sa a natiahol krky, až mal tváre takmer zarovno so mnou. Žiara z očí sa mu vytratila.

„Čo mám robiť...?“ Ľavá hlava sa pozrela na pravú. „Ako...?“

Pravá hlava vyzerala rovnako zmätene. Pozrela sa na mňa. „Kto...? Počkať, hádam som len neprehliadol stanicu v Baltimore? Žena ma zabije!“

Tak ma to šokovalo, že som stratil reč.

Tie verše, ktoré vyslovil... Poznal som básnické metrum. Táto amfísbéna vyslovila veštbu. Uvedomil som si, že je možno naozaj len obyčajný cestujúci, ktorého zastihol rozmar osudu, lebo... No jasné. Je to had. Už od pradávnych čias hady prenášajú múdrosť Zeme, lebo žijú pod jej povrchom. Obrovský had musí veštecké hlasy vnímať mimoriadne intenzívne.

Nevedel som, čo robiť. Mám sa mu za tú nepríjemnosť ospravedlniť? Strčiť mu dáke prepitné? A pokiaľ on nebol tá hrozba, ktorú zachytil môj radar, čo to potom bolo?

Vyhol som sa trápnemu rozhovoru a amfísbéna sa nemusela báť, že ju manželka zabije, lebo cez vozeň presvišťali dva šípy z kuše, prebodli krky nebohého hada a prišpendlili ho k zadnej stene.

Skríkol som. Niekoľko cestujúcich na mňa zasyčalo.

Amfísbéna sa rozpadla na žltý prach, zostal po nej iba oblek šitý na mieru.

Pomaly som zdvihol ruky a obrátil sa, akoby som sa vyhýbal pozemnej míne. Napoly som čakal, že ma prebodne ďalší šíp. Niekomu s takou presnou muškou som sa nemohol vyhnúť. Najlepšie, čo

som mohol urobiť, bolo tváriť sa, že som celkom neškodný. To dokážem fakt super.

Na druhom konci vozňa stáli dve mohutné postavy. Jeden bol Germán, súdiac podľa fúzov a strapatých vlasov s korálikmi, koženého panciera, kyrysu a chráničov predkolení z imperiálneho zlata. Nepoznal som ho, ale v poslednom čase som stretol veľa takých. Bolo mi jasné, pre koho pracuje. Našli si nás Nerovi ľudia.

Meg ešte vždy sedela a držala svoje čarovné zlaté čepele *sica*, ale Germán jej pritláčal čepeľ svojho širokého meča ku krku, aby sa ani nepohla.

Strieľala jeho spoločníčka. Bola ešte vyššia a mohutnejšia ako on, mala na sebe uniformu sprievodkyne Amtraku, no nikoho tým neoklamala – okrem všetkých smrteľníkov vo vlaku, ktorí si príchodzích vôbec nevšímali. Lebku pod čiapkou mala po bokoch vyholenú, zostala len lesklá hnedá hriva uprostred, ktorá sa jej vlnila na pleciach ako zapletený povraz. Blúzka s krátkymi rukávmi jej tak obopínala svalnaté ramená, až som sa bál, že jej odletia výložky a menovka. Ruky mala pokryté prepletenými tetovaniami a okolo krku jej visel hrubý zlatý kruh – nákrčník, teda *torques*.

Taký som nevidel už celé veky. Tá žena je Galka! Len čo som si to uvedomil, žalúdok mi zamrzol. Za starých čias rímskeho cisárstva bývali Galovia ešte obávanejší ako Germáni.

Znovu si nabila dvojtitú kušu a namierila mi ju na hlavu. Za opaskom jej viseli ďalšie zbrane: meč gladius, palica a dýka. No jasné, *ona* má dýku.

S pohľadom upretým na mňa mykla bradou smerom k plecu. Univerzálne gesto *Pod' sem, lebo tá zastrelím*.

Prerátal som možnosti, či stihnem prebehnúť uličkou a pustiť sa do nich, kým nás oboch zabijú. Vyšla mi nula. A možnosť, že by som sa v strachu prikrčil za sedadlo, kým ich Meg zlikviduje? O trochu lepšie, no nie bohviečo.

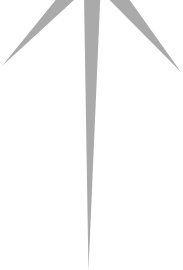
Na roztrasených nohách som vykročil do uličky. Smrteľníci zazerali, keď som prechádzal okolo nich. Podľa všetkého si mysleli, že výkrikom som neprístojne narušil pokoj vozňa a teraz si na mňa posvietili sprievodcovia. Fakt, že ten sprievodca drží kušu a práve zabil dvojhlavého cestujúceho, im očividne unikal.

Dostal som sa k svojmu radu a pozrel sa na Meg, či je v poriadku. Navyše som bol zvedavý, prečo nezaútočila. Meč pritisnutý ku krku ju zvyčajne nezastaví.

Šokovane hľadela na tú galskú ženu. „Luguselwa?“

Sprievodkyňa krátko prikývla, čo mi prezradilo dve hrozné veci. Po prvé, Meg ju pozná. Po druhé, volá sa Luguselwa. Dívala sa na Meg a divokosť v jej očiach sa trochu zmiernila od *Teraz vás všetkých zabijem* po *Čoskoro vás všetkých zabijem*.

„Áno, Vetvička,“ potvrdila Galka. „A teraz odložte zbrane, skôr ako vám Gunther bude musieť odseknúť hlavu.“

2

Koláče večer?

Čudné germánske zvyky

Musím ísť na záchod

GROBIAN S MEČOM SA ZATVÁRIL nadšene. „Odseknúť hlavu!“

Meno GUNTHER mal vytlačené na menovke Amtraku, upevnenej na zbroji – tá visáčka bola jeho jediné maskovanie.

„Ešte nie.“ Luguselwa na nás upierala oči. „Ako vidíte, Gunther sa vyžíva v sekaní hláv, takže vy sekajte dobrotu. Podďte s nami...“

„Lu,“ ozvala sa Meg. „Prečo?“

Keď šlo o vyjadrenie ukrivdenosti, Megin hlas bol výborne nalaďený nástroj. Počul som ju trúchliť nad smrťou kamarátov. Počul som ju opisovať vraždu vlastného otca. Počul som ju zúriť na nevlastného otca Nera, ktorý ho zabil a potom ju celé roky citovo týral.

No pred Luguselwou hral Megin hlas v celkom inej tónine. Znelo to, ako keby jej najlepšia kamoška práve celkom bez dôvodu a varovania zničila obľúbenú bábijku. Hovorila ublížene, zmätene, neveriacky – akoby v živote plnom útrap niečo také určite nečakala.

Lu zaťala zuby, na spánkoch jej navreli žily. Nerozoznal som, či sa zlostí, či sa cíti previnilo, alebo nám predvádza svoju nežnú a chápavú stránku.

„Pamätáš si, čo som ťa učila o povinnosti, Vetvička?“

Meg preglgla vzlyk.

„Pamätáš?“ spýtala sa Lu ostrejšie.

„Áno,“ šepla Meg.

„Tak si zober svoje veci a pod.“ Lu odstrčila Guntherov meč od jej krku.

Kolohnát zašomral: „Humpf,“ čo v jeho reči znamenalo *Nedo-
prajú mi ani trochu zábavy*.

Meg vstala so zmäteným výrazom na tvári a otvorila batožinový priestor nad hlavou. Nechápal som, prečo tak poslušne plní Lugselwine rozkazy. Bojovali sme už proti väčšej presile. Čo je vlastne zač tá Galka?

„Je koniec?“ zašepkal som, keď mi Meg podala batoh. „Vzdávame sa?“

„Pokoj, Lester,“ zamrmala. „Jednoducho urob, čo ti vravím.“

Prehodil som si na chrbát batoh, luk a puzdro na šípy. Meg si pripevnila na telo záhradnícky pás. Lu a Gunthera očividne neznepokojovalo, že som zase ozbrojený šípami a Meg zásobou semienok zeleniny z rodinnej pokladnice. Kým sme sa chystali, smrteľníci nás častovali podráždenými pohľadmi, no nikto nás nezahriakol, asi preto, že nechceli naštváť dvoch obrovitých sprievodcov, ktorí nás vyprevádzali.

„Tadialto.“ Lu ukázala kušou na východ za sebou. „Ostatní čakajú.“

Ostatní?

Nechcelo sa mi zoznamovať s ďalšími Galmi alebo Gunthermi, ale Meg poslušne prešla za Lu cez dvojité dvere z plexiskla. Ja som šiel za ňou, Gunther mi fučal na krk a zrejme premýšľal, ako ľahko by mi oddelil hlavu od tela.